

EXTINDEREA RELAȚIILOR DIPLOMATICE ALE ROMÂNIEI ÎN PERIOADA 1948—1955

GH. Z. IONESCU

Actul istoric de la 23 August 1944 a avut o importanță hotărâtoare pentru destinele României, deschizând o eră nouă în istoria noastră, marcând începutul revoluției de eliberare națională și socială, antifascistă și antiimperialistă a poporului român. Ieșirea României din războiul hitlerist și alăturarea ei la coaliția antihitleristă a determinat schimbări profunde și în orientarea politicii externe a țării noastre. Participarea Partidului Comunist, ca partid de guvernământ, în guvernul format la 23 August 1944, a contribuit la orientarea cursului politicii externe a României.¹

Printre problemele deosebit de importante care stăteau în fața poporului român, imediat după înfăptuirea revoluției, se afla și stabilirea unui nou regim politic și juridic internațional al României, prin încheierea Armistițiului și apoi a Tratatului de Pace cu Națiunile Unite. Pentru atingerea acestui țel, Partidul Comunist Român și statul nostru au stabilit ca obiective esențiale ale diplomației românești în domeniul relațiilor externe, în anii 1944—1947, în primul rând punerea în aplicare a obligațiilor pe care țara noastră și le-a asumat prin convenția de armistițiu, semnată cu Națiunile Unite, la Moscova la 12 septembrie 1944, în principal privind participarea la războiul antihitlerist, pregătirea documentelor necesare pentru viitoarea conferință a Păcii, statornicirea unor raporturi normale, în condiții de egalitate, cu principalele forțe ale coaliției Națiunilor Unite și reluarea sau stabilirea de relații politico-diplomatice, consulare sau economice cu diverse state din Europa și din lume.²

La data semnării convenției de armistițiu România întreținea relații diplomatice, la rang de legatie, cu 11 state și anume: Bulgaria, Danemarca, Elveția, Finlanda, Franța, Italia, Portugalia, Spania, Suedia, Turcia și Uruguay.³

Instaurarea, la 6 Martie 1945, a guvernului revoluționar democrat a însemnat și redimensionarea politicii externe a României, de apărare a intereselor poporului român și a cuceririlor sale, de colaborare și prietenie cu toate țările iubitoare de pace și libertate.⁴ La sfârșitul anului 1944 și în cursul anului 1945 România a reluat relațiile diplomatice, la rang de legatie, cu S.U.A. și U.R.S.S. și la rang de ambasadă cu Jugoslavia și Polonia și a suspendat relațiile diplomatice cu Portugalia.⁵

¹ Vezi, pe larg, Ion Enescu, *Politica externă a României în perioada 1944—1947*, București, Editura științifică și enciclopedică, 1979, p. 51.

² Valeriu Dobrinescu, *Acțiuni diplomatice ale României pentru recunoașterea statutului de cobeligeranță*, în *Actul de la 23 August 1944 în context internațional*, București, Editura științifică și enciclopedică, 1984, p. 468.

³ *Reprezentanțele diplomatice ale României*, vol. III, București, Editura politică, 1973, p. 20.

⁴ Vezi, pe larg, Ion Enescu, *op. cit.*, p. 99.

⁵ *Reprezentanțele diplomatice ale României*, vol. III..., p. 20—21.

În cursul anului 1946 România a reluat relațiile diplomatice la nivel de legăție, cu încă 9 state* și a ridicat nivelul de reprezentare la rang de ambasadă cu Turcia și U.R.S.S., suspendând relațiile cu Spania franchistă. În acest an, 1946, sînt înființate 7 misiuni diplomatice ale României în Anglia, Argentina, Cehoslovacia, Franța, Jugoslavia, Polonia și S.U.A.⁶

Semnarea Tratatului de pace cu România, la 10 februarie 1947, marchează începutul unei noi etape în politica externă, în relațiile internaționale ale țării noastre. Guvernul român a continuat să promoveze și mai hotărît o politică consecventă de apărare și consolidare a independenței naționale, de respingere a încercărilor forțelor imperialiste de a se amesteca în treburile interne ale țării noastre. Politica externă a României a fost orientată spre lărgirea colaborării politice, economice și culturale cu toate popoarele, spre întărirea prieteniei și intrajutorării⁷ cu Uniunea Sovietică și, cu toate țările democrat-populare.

În cursul anului 1947, România s-a manifestat pe plan extern ca o forță activă în lupta pentru stabilirea și lărgirea relațiilor de colaborare internațională și de consolidare a păcii. Acționînd în această direcție, România a stabilit pînă la sfîrșitul anului 1947, relații diplomatice cu 25 de state, dintre care cu 6 state la nivel de ambasadă și cu 19 state la nivel de legăție, numărul misiunilor diplomatice române peste hotare fiind de 17.⁸

Schimbarea calitativă produsă în conținutul puterii în urma proclamării Republicii a dat dinamism și o nouă perspectivă politicii externe românești, deschizînd drumul afirmării României în viața internațională. Anii 1948—1965 au fost anii acțiunilor politico-diplomatice pentru înfăptuirea unor obiective deosebit de importante pentru evoluția politicii externe românești și anume: normalizarea relațiilor României cu alte state, stabilirea unor relații de bună vecinătate, a unor relații de prietenie și colaborare în spiritul respectului și avantajului reciproc cu toate statele, consolidarea independenței și suveranității naționale, apărarea intereselor naționale ale poporului român.⁹ În acești ani, România a urmărit extinderea relațiilor sale diplomatice cu state din noi zone geografice, stabilind contacte și relații de colaborare cu o serie de tinere state din Asia și Africa, state care-și cuceriseră de curînd independența, cît și cu statele care aveau să se înscrie în mișcarea de nealinieră.¹⁰

Între anii 1948 și 1955 România a stabilit relații diplomatice cu 9 state, dintre care, la rang de ambasadă cu R. P. D. Coreeană, R. P. Chineză, R. P. Mongolă și R. D. Vietnam și la rang de legăție cu R. D. Germană, India, Indonezia,

* Aceste state sînt: Albania, Anglia, Argentina, Belgia, Cehoslovacia, Iran, Luxemburg, Norvegia și Ungaria.

⁶ Vezi, pe larg, *Reprezentanțele diplomatice ale României*, vol. III, p. 21.

⁷ Ion Enescu, *op. cit.*, p. 308—309.

⁸ *Reprezentanțele diplomatice ale României*, vol. III... p. 21. La sfîrșitul anului 1947, România întreținea relații diplomatice la nivel de ambasadă cu: Bulgaria, Cehoslovacia, Jugoslavia, Polonia, Turcia și U.R.S.S. și relații la nivel de legăție cu: Albania, Anglia, Argentina, Austria, Belgia, Danemarca, Egipt, Elveția, Finlanda, Franța, Iran, Italia, Luxemburg, Norvegia, Olanda, Suedia, S.U.A., Ungaria și Uruguay.

⁹ Vezi, pe larg, Elisabeta Petreanu, *Activitatea internațională a României între 1948—1965*, în „Revista de istorie”, nr. 8, 1978, p. 1342.

¹⁰ *Ibidem*.

Israel și Siria. În aceeași perioadă de timp a fost ridicat nivelul de reprezentare diplomatică la rang de ambasadă cu R. P. Albania și R. P. Ungară.¹¹

Între România și Coreea nu a existat nici un fel de relații pînă după cel de-al doilea război mondial.*

În condițiile în care în partea de sud a Coreei, cu sprijinul S.U.A., cercurile reacționare au organizat alegeri separate și proclamată, la 17 iulie 1948 „Republica Coreea”, în Coreea de nord, Adunarea Populară Coreeană proclamă, la 9 septembrie 1948, Republica Democrată Coreeană, Kim Ir Sen fiind ales președinte al Consiliului de Miniștri.¹²

După constituirea ca stat independent și suveran R. P. D. Coreeană a desfășurat o intensă activitate diplomatică pentru recunoașterea și stabilirea de relații diplomatice cu un număr cît mai mare de state. În acest sens, la 8 octombrie 1948, Ministrul Afacerilor Externe al R. P. D. Coreene, din însărcinarea guvernului său, adresează o scrisoare Ministrului de Externe al R. P. Române în care se anunța crearea R. P. D. Coreene și propunerea de a stabili legături diplomatice și economice între cele două țări.¹³ „Eu sînt convins — se arăta în continuare, în scrisoare — că stabilirea legăturilor diplomatice prietenești între popoarele noastre nu numai că va ajuta la înflorirea lor, dar va aduce o mare contribuție cauzei păcii și buneii stări a popoarelor din lumea întreagă”.¹⁴

Consiliul de Miniștri al R. P. România, întrunit la 26 octombrie 1948, sub președenția primului ministru dr. Petru Groza, a hotărît recunoașterea R. P. D. Coreene și acceptarea stabilirii de relații diplomatice la rang de ambasadă; în cele două capitale au fost acreditați ambasadori.* Ambasadorul

¹¹ *Reprezentanțele diplomatice ale României*, vol. III, p. 21.

* Inexistența oricăror relații s-a datorat distanței ce separa cele două țări, cît mai ales anexării în 1910 a Coreei de către imperiul japonez. După crearea în 1925 a Partidului Comunist din Coreea, poporul coreean începe, din anul 1930, lupta de eliberare națională sub forma luptei de partizani, în 1934 creîndu-se Armata Revoluționară Populară Coreeană. În august 1945, armata sovietică eliberează nordul Coreei pînă la paralela 38°. În septembrie 1945, trupele americane debarcă și ocupă sudul Coreei. Nerespectînd hotărîrile conferinței miniștrilor afacerilor externe ai Uniunii Sovietice, Statelor Unite ale Americii și Marii Britanii, din 26 decembrie 1945, care prevedeau restabilirea Coreei ca stat democratic, independent și unitar, în partea de sud a Coreei, cu sprijinul S.U.A., cercurile de dreapta, la 10 mai 1948, au organizat alegeri separate, urmate la 17 iulie 1948 de adoptarea Constituției care proclamă unilateral Republica Coreea. În această situație, în Coreea de Nord sînt organizate, în ziua de 25 august 1948, alegeri pentru Adunarea Populară Supremă, adunare care la 9 septembrie 1948 proclamă la Phenian Republica Democrată Coreeană. (Vezi, *Istoria lumii în date*, București, Editura Enciclopedică Română, 1972, p. 413—414; 543—544; Lucian D. Petrescu, *Republica Populară Democrată Coreeană*, în *Reprezentanțele diplomatice ale României*, vol. III, p. 175—176).

¹² *Istoria lumii în date*,..., p. 544.

¹³ „Scînteia”, din 27 octombrie 1948.

¹⁴ *Ibidem*.

* România a cerut, la 24 octombrie 1950, agreementul guvernului R. P. D. Coreene pentru numirea primului ambasador, agreement ce i-a fost acordat de guvernul coreean, la 23 noiembrie 1950, iar guvernul român a acordat agreementul pentru ambasadorul R. P. D. Coreene, la 10 decembrie 1950. (*Reprezentanțele diplomatice ale României*, vol. III, p. 177).

R. P. D. Coreene a depus scrisorile de acreditare la București, la 4 martie 1951, iar ambasadorul R. P. Române la Phenian, la 18 aprilie 1951.¹⁵

Republica Democrată Germană a apărut în condițiile în care nu s-a putut realiza, după cel de al doilea război mondial, pe cale diplomatică un stat german unificat, întrucât în zona apuseană de ocupație americană, engleză și franceză s-a trecut la constituirea unui stat german separat. * În această situație, în zona răsăriteană de ocupație sovietică a apărut necesitatea obiectivă a făuririi unui stat german al muncitorilor și țăranilor. La 7 octombrie 1949 este proclamată Republica Democrată Germană, intrînd în vigoare noua constituție a țării.¹⁶ Scoțînd în evidență acest important eveniment, ziarul „Scînteia“ sub titlul „A luat ființă Republica Democrată Germană“ aduce la cunoștința cititorilor români hotărîrea Consiliului poporului german de constituire a Parlamentului și Guvernului provizoriu al Republicii Democratice Germane.¹⁷

Consiliul de Miniștri al Republicii Populare Române a hotărît și a propus, la 22 octombrie 1949, Guvernului Provizoriu al Republicii Democratice Germane stabilirea de relații diplomatice și schimb de reprezentanți diplomatici între cele două țări.¹⁸

Relațiile diplomatice între R. P. România și R. D. Germană s-au desfășurat la rang de legatie, cu data de 24 octombrie 1949 cînd ambele state și-au dat acordul. Misiunile diplomatice au fost deschise, în capitalele celor două țări, după cîteva luni de la data stabilirii relațiilor diplomatice.¹⁹

Trimisul extraordinar și ministrul plenipotențiar al României a prezentat președintelui Republicii Democratice Germane — Wilhelm Pieck — scrisorile de acreditare, la 28 februarie 1950.²⁰ La 19 aprilie 1950, primul trimis extraordinar și ministru plenipotențiar al Republicii Democratice Germane și-a prezentat scrisorile președintelui Prezidiului Marii Adunări Naționale, profesor dr. C. I. Parhon.²¹

La inițiativa României, cele două guverne hotărîsc, la 17 octombrie 1953, ridicarea la rang de ambasadă a nivelului de reprezentare diplomatică.²² Relațiile diplomatice dintre România și Republica Democrată Germană s-au dezvoltat și consolidat continuu. Aceste relații se încadrează organic în politica promovată de țara noastră de dezvoltare și cooperare multilaterală cu toate statele socialiste.

¹⁵ Lucian D. Petrescu, *Republica Populară Democrată Coreeană*, în *Reprezentanțele diplomatice ale României*, vol. III, p. 177, vezi și „Scînteia“ din 5 martie și 19 aprilie 1951.

* În zona apuseană a Germaniei, la 23 mai 1949 a fost adoptată o constituție pe baza căreia la 14 august 1949 au avut loc alegeri pentru Bundestagul vest-german. La 12 septembrie 1949, Bundestagul alege ca președinte al R. F. Germaniei pe Theodor Heuss, pe o perioadă de 5 ani (*Istoria lumii în date*), București, Ed. Enciclopedică Română, 1972, p. 476.

¹⁶ *Istoria lumii în date*,... p. 459.

¹⁷ Vezi, pe larg, „Scînteia“ din 8 octombrie 1949.

¹⁸ Gheorghe Colț, *Republica Democrată Germană*, în *Reprezentanțele diplomatice ale României*, vol. III, p. 245.

¹⁹ *Ibidem*.

²⁰ *Ibidem*, p. 245—246.

²¹ „Scînteia“, din 20 aprilie 1950.

²² Gheorghe Colț, *op. cit.*, p. 246.

România restabilește relații diplomatice cu China după proclamarea, la 1 octombrie 1949, a Republicii Populare Chineze.*

Răspunzînd proclamației președintelui Republicii Populare Chineze, Mao Tzedun, din 1 octombrie 1949, guvernul Republicii Populare Române a hotărît stabilirea de legături diplomatice între cele două țări.²³

La 3 octombrie 1949, din însărcinarea guvernului român, Ministrul Afacerilor Externe al R. P. Române trimite o telegramă Ministrului Afacerilor Externe al Guvernului Central Popular al R. P. Chineze în care se arată printre altele: „Guvernul Republicii Populare Române și poporul român au luat cunoștință și salută proclamarea Republicii Populare Chineze și alegerea Guvernului Popular Central Chinez avînd în frunte pe tovarășul Mao Tzedun.

Guvernul Republicii Populare Române, studiînd propunerile cuprinse în proclamația Guvernului Popular Central Chinez, din 1 octombrie, a hotărît stabilirea de legături diplomatice între Republica Populară Română și Republica Populară Chineză.“²⁴

Relațiile diplomatice dintre România și R. P. Chineză au fost stabilite formal la 5 octombrie 1949, cînd Ministrul Afacerilor Externe al R. P. Chineze aduce la cunoștința guvernului român hotărîrea Guvernului Popular Central Chinez de a stabili neîntîrziat „relații diplomatice între R. P. Chineză și R. P. Română și schimbul de reprezentanți.“²⁵

La scurt timp după stabilirea relațiilor diplomatice la rang de ambasadă, în cele două capitale au fost acreditați ambasadori. Primul ambasador al țării noastre și-a prezentat scrisorile de acreditare la Beijing la 10 martie 1950, iar primul ambasador al R. P. Chineze și-a prezentat scrisorile de acreditare la București, la 11 august 1950.²⁶

După stabilirea relațiilor diplomatice între cele două țări, raporturile româno-chineze au cunoscut o continuă dezvoltare și diversificare în toate domeniile de activitate: politic, economic, tehnico-științific, cultural, sportiv.²⁷

* România a stabilit pentru prima dată relații diplomatice, la rang delegație, cu China în anul 1939. Guvernul chinez, prin reprezentantul său la Praga, a propus, la 16 mai 1939, guvernului român stabilirea de relații diplomatice între România și Republica China. Guvernul român acceptă propunerea de a stabili relații diplomatice între cele două țări, făcînd cunoscut acest fapt. În cursul aceleiași luni, mai 1939, se stabilesc relații diplomatice între România și Republica China. În octombrie 1939, reprezentantul Republicii China prezintă scrisorile de acreditare, marcînd deschiderea primei legații a Chinei la București. Ca urmare a recunoașterii de către România a statului Manciukuo și a guvernului de la Nankin, aflate sub controlul Japoniei, la 10 iulie 1941 guvernul de la Ciun Cing, prezidat de Cian Kai-Și a rupt relațiile diplomatice cu România. (Lucian D. Petrescu, *Republica Populară Chineză, în Reprezentanțele diplomatice ale României*, vol. III, p. 120—121).

²³ „Scînteia“, din 4 octombrie 1949.

²⁴ *Ibidem*.

²⁵ „Scînteia“, din 21 octombrie 1949.

²⁶ Lucian D. Petrescu, *Republica Populară Chineză, în Reprezentanțele diplomatice ale României*, vol. III, p. 124.

²⁷ *Ibidem*.

Între România și Republica Democrată Vietnam s-au stabilit relații diplomatice la 3 februarie 1950. * Guvernul R. D. Vietnam, la 14 ianuarie 1950, adresează guvernelor statelor lumii o declarație prin care anunța că este gata să stabilească relații diplomatice cu orice guvern care respectă dreptul de egalitate, teritoriu și suveranitate națională a Vietnamului, pentru a salva pacea lumii și a construi democrația în întreaga lume.²⁸

La 28 ianuarie 1950, Ministrul Afacerilor Externe al R. D. Vietnam, prin intermediul ambasadelor U.R.S.S. la Bangkok și București, trimite o telegramă Ministrului Afacerilor Externe al României prin care propunea stabilirea de relații diplomatice oficiale.²⁹

La 3 februarie 1950, Guvernul R. P. Române adresează Guvernului R. D. Vietnam o telegramă prin care se arată că guvernul țării noastre a primit declarația, din 14 ianuarie 1950, a președintelui Ho Și Min și a „hotărît să stabilească relații diplomatice și să facă schimbul de reprezentanți diplomați între R. P. România și R. D. Vietnam.”³⁰

Inițierea de reprezentanțe diplomatice, la rang de ambasadă între cele două țări a avut loc în anul 1955. Primul ambasador al României, cu reședința la Beijing a depus scrisorile de acreditare în R. D. Vietnam, în luna aprilie 1955, iar în iulie, același an, se deschide la Hanoi Oficiul diplomatic român, cu sediul permanent, condus de un însărcinat cu afaceri ad-interim. R. D. Vietnam, la 5 octombrie 1956, deschide prima misiune diplomatică în România, condusă tot de un însărcinat cu afaceri ad-interim, iar în 1957 acreditează la București un ambasador cu reședința la Moscova.³¹

După stabilirea legăturilor diplomatice între România și R. D. Vietnam, de-a lungul anilor, relațiile dintre cele două țări marchează o evoluție ascen-

* În a doua jumătate a sec. XIX — teritoriul Vietnamului este cucerit de trupele franceze și inclus în Uniunea Indochineză. Poporul vietnamez se răscoală în dese rânduri împotriva dominației coloniale. În 1930 ia ființă Partidul Comunist din Indochina. În anul 1940 — în timpul celui de-al doilea război mondial — Vietnamul este ocupat de trupele japoneze și ținut sub stăpânire pînă în anul 1945. Din inițiativa Partidului Comunist din Indochina, în 1941, ia ființă Mișcarea Viet-Minh, condusă de Ho Și Min, care organizează și conduce lupta de eliberare națională. Mișcarea de eliberare națională, în frunte cu P. Comunist instaurează la Hanoi puterea populară la 19 august, iar la 2 septembrie 1945, proclamă Republica Democrată Vietnam, avînd ca președinte al guvernului popular pe Ho Și Min. La 23 septembrie 1945 armatele franceze ocupă Saigonul, începînd ostilitățile în partea de sud a țării. La 6 martie 1946, Franța recunoaște R. D. Vietnam ca stat liber. Curînd însă, după aceasta, Franța reîncepe războiul împotriva R. D. Vietnam care durează pînă în mai 1954. În partea de sud a Vietnamului, autoritățile franceze crează la 5 iunie 1949 un stat cu capitala la Saigon, în cadrul Uniunii Franceze. Acordurile de la Geneva, din 20—21 iunie 1954 privind Indochina, încheie oficial războiul și recunosc suveranitatea, unitatea și integritatea teritorială a Vietnamului, dar îl scindează în două părți — de Sud și de Nord — delimitate de paralela 17° urmînd ca în ambele părți să se organizeze alegeri în vederea reunificării în iulie 1956, alegeri care însă nu au mai avut loc. (Vezi, *Statele lumii de la A la Z...* p. 385, *Istoria lumii în date...* p. 539—541).

²⁸ Ion Moangă, *Republica Democrată Vietnam, în Reprezentanțele diplomatice ale României...*, vol. III, p. 559.

²⁹ *Ibidem*.

³⁰ „Scinteia” din 4 februarie 1950.

³¹ Vezi pe larg, Ion Moangă, *op. cit.*, p. 561.

dentă în toate domeniile de activitate: politic, economic, cultural, tehnico-științific.

România a stabilit relații diplomatice, la rang de ambasadă, cu Republica Populară Mongolă la 29 aprilie 1950.³² Guvernul Republicii Populare Mongole, prin ambasadorul acestei țări la Moscova, s-a adresat, la 14 aprilie 1950, Guvernului Republicii Populare Române, prin ambasadorul țării noastre la Moscova, pentru stabilirea de relații diplomatice. La 29 aprilie 1950, Guvernul R. P. Române, prin ambasadorul țării noastre la Moscova „confirmă primirea propunerii făcute de către Guvernul Republicii Populare Mongole în vederea stabilirii legăturilor diplomatice dintre R. P. Mongolă și R. P. Română.”³³

Primi ambasadori ai celor două țări, acreditați la Ulan Bator și București, își aveau reședința la Moscova.³⁴ Ca urmare a dezvoltării relațiilor dintre cele două state, în 1963 s-a deschis la București Ambasada Republicii Populare Mongole, iar în 1965 Ambasada României la Ulan Bator.³⁵

Pe baza hotărârii Adunării Generale a O.N.U., din 29 noiembrie 1947, care prevedea încetarea mandatului Marii Britanii asupra Palestinei și împărțirea acesteia în două state, arab și israelian, la 14 mai 1948, a luat ființă statul Israel.³⁶

După proclamarea independenței, Israelul a căutat să obțină recunoașterea pe plan internațional. Ministrul de Externe al Israelului, printr-o telegramă adresată Guvernului Republicii Populare Române, în ziua de 8 iunie 1948 „notifica constituirea Guvernului Provizoriu al statului Israel și solicita recunoașterea statului Israel și a guvernului său.”³⁷ În nota de răspuns, din 11 iunie 1948 se arată că „Guvernul Republicii Populare Române luînd act de notificarea Guvernului Provizoriu al statului Israel a hotărît să recunoască oficial Statul Israel și Guvernul său.”³⁸

În cursul lunii septembrie 1948, guvernul israelian a cerut agreementul guvernului român pentru trimiterea reprezentantului diplomatic al acestei țări în România. După primirea acordului din partea guvernului român, la 12 ianuarie 1949, reprezentantul Israelului își prezintă scrisorile de acreditare la București. După ce și guvernul român a primit agreementul din partea guvernului israelian, la 21 septembrie 1949, reprezentantul României și-a prezentat scrisorile de acreditare la Tel Aviv. La acea dată nivelul de reprezentare dintre cele două țări era acela al unei misiuni diplomatice la rang de legăție. La 17 august 1969, pe baza acordului intervenit între România și Israel, nivelul de reprezentare diplomatică, dintre cele două țări, a fost ridicat la rang de ambasadă.

³² *Istoria României în date*, București, Editura Enciclopedică Română, 1971, p. 403.

³³ „Scînteia” din 5 mai 1950.

³⁴ Vezi, pe larg, Dumitru Albu, Ion Borcea, *Republica Populară Mongolă*, în *Reprezentanțele diplomatice ale României*, vol. III, p. 415.

³⁵ *Ibidem*.

³⁶ Valentin Urum, *Israel*, în *Reprezentanțele diplomatice ale României*, vol. III, p. 340; vezi și Horia C. Matei, Silviu Neguț, Ion Nicolae, Nicolae Șteflea, *Statele lumii de la A la Z*, p. 198.

³⁷ „Scînteia” din 14 iunie 1948.

³⁸ *Ibidem*.

La 16 august 1947, India devine stat independent, iar la 26 ianuarie 1950 se proclamă oficial republică federală în cadrul Comunității Britanice de Națiuni.³⁹

Între România și India se stabilesc relații diplomatice la rang de legăție la 14 decembrie 1948.⁴⁰ Primul trimis extraordinar și ministru plenipotențiar al României și-a prezentat scrisorile de acreditare în India, la 7 aprilie 1955.⁴¹ În toamna anului 1957 raporturile diplomatice româno-indiene au fost ridicate la rang de ambasadă.

După stabilirea relațiilor diplomatice, și îndeosebi, după inaugurarea activității reprezentanțelor diplomatice ale celor două țări, s-au creat condiții prielnice pentru extinderea legăturilor și în domeniile: economic-comercial, cultural-artistic și tehnico-științific între România și India.

La 17 august 1945, ca urmare a luptei poporului indonezian împotriva dominației olandeze, Indonezia se proclamă independentă.⁴² Între anii 1945—1949, tinărul stat începe lupta armată împotriva intervenției militare britanice și olandeze, în 1949 Olanda fiind nevoită să recunoască independența Indoneziei.

Între România și Indonezia, stat aflat la o distanță de aproximativ 11.000 km, se stabilesc relații diplomatice la 18 februarie 1950.⁴³ Stabilirea primelor contacte oficiale și dorința manifestată de ambele părți de a dezvolta și diversifica legăturile dintre cele două state au pus bazele colaborării dintre România și Indonezia. Evoluția pozitivă a relațiilor româno-indoneziene, precum și perspectiva dezvoltării lor făceau necesară înființarea reprezentanțelor diplomatice în capitalele celor două țări. În urma tratatelor purtate, la 5 iulie 1958, presa din ambele state publica comunicatul privind acordul intervenit între România și Indonezia în legătură cu schimbul de misiuni diplomatice la rang de legăție.⁴⁴ În aprilie 1959 primul reprezentant al României cu reședința la Djakarta și-a prezentat scrisorile de acreditare președintelui Indoneziei. În anul 1960, guvernele ambelor țări au convenit să ridice reprezentanțele lor diplomatice la rangul de ambasadă. Actul creării reciproce de oficii diplomatice și acreditării de ambasadori rezidenți a influențat în mod pozitiv relațiile bilaterale româno-indoneziene.⁴⁵

Siria devine independentă la 17 aprilie 1946, odată cu retragerea trupelor franceze din țară.⁴⁶ Republica Arabă Siriană, după proclamarea independenței desfășoară o intensă activitate pe plan internațional. Între România și Siria se stabilesc relații diplomatice, la rang de legăție, la 9 august 1955.⁴⁷

După stabilirea relațiilor diplomatice, în capitalele celor două țări, au fost acreditați reprezentanți diplomatici. La 29 martie 1956 ministrul României la

³⁹ *Istoria lumii în date*,... p. 532.

⁴⁰ *Vezi*, pe larg, Mircea Nicolaescu, Agop Bezerian, *India, în Reprezentanțele diplomatice ale României*, vol. III, p. 296.

⁴¹ „Scînteia” din 12 aprilie 1955.

⁴² *Istoria lumii în date*, p. 533.

⁴³ *Istoria României în date*,... p. 402.

⁴⁴ „Scînteia” din 5 iulie 1958.

⁴⁵ *Vezi*, pe larg, Agop Bezerian, *Indonezia, în Reprezentanțele diplomatice ale României*, vol. III, p. 310.

⁴⁶ *Istoria lumii în date*,... p. 526.

⁴⁷ „Scînteia” din 10 august 1955.

Damasc și-a prezentat scrisorile de acreditare președintelui Siriei Shukri al-Kuwatli. În luna noiembrie 1957, președintele Siriei semnează un decret prin care împuternicește pe reprezentantul său diplomatic de la Praga să reprezinte, în aceeași calitate, Republica Arabă Siriană la București.⁴⁸

La sfârșitul anului 1955, România întreținea relații diplomatice cu 34 de state, dintre care cu 13 la rang de ambasadă și cu 21 la rang de legatie.⁴⁹ Activitatea desfășurată pe planul politicii externe de țara noastră, în anii 1948—1955, a dus la afirmarea și consolidarea poziției României pe plan internațional. Ca o recunoaștere a politicii de pace și colaborare desfășurată consecvent de țara noastră pe plan internațional, la 14 decembrie 1955, România a fost primită în Organizația Națiunilor Unite.⁵⁰

În anii 1955—1965 România și-a lărgit simțitor numărul reprezentanțelor sale diplomatice, astfel că în iulie 1965, când a avut loc cel de-al IX-lea Congres al P.C.R., țara noastră întreținea relații diplomatice cu 66 de state.⁵¹

Congresul al IX-lea al P.C.R. a dat un nou impuls politicii externe a României. Principialitatea și consecvența politicii externe, prestigiul internațional pe care l-a câștigat România, sub conducerea P.C.R. și a președintelui Republicii Socialiste România, tovarășul Nicolae Ceaușescu, au făcut ca tot mai multe state să stabilească relații diplomatice cu țara noastră. În noiembrie 1984, în ajunul desfășurării Congresului al XIII-lea al P.C.R., România întreținea relații diplomatice și economice cu 155 de state⁵² de pe toate continentele, expresie a dorinței țării noastre de a dezvolta colaborarea cu toate statele independent de orînduirea social-politică, pe baza principiilor respectării suveranității și independenței naționale, egalității depline în drepturi, neamestecului în treburile interne și avantajului reciproc, ale nerecurgerii la forță în raporturile interstatale, principii de natură să asigure cadrul dezvoltării libere a fiecărei națiuni, conlucrarea internațională rodnică, pacea și securitatea lumii.

⁴⁸ Vezi, pe larg, Ion Calafeteanu, *Siria, în Reprezentanțele diplomatice ale României*, vol. III, p. 492.

⁴⁹ *Reprezentanțele diplomatice ale României*, vol. III, p. 21.

⁵⁰ *Istoria României în date*, p. 409.

⁵¹ *Reprezentanțele diplomatice ale României*, vol. III, p. 22.

⁵² Nicolae Ceaușescu, *Raport la cel de-al XIII-lea Congres al Partidului Comunist Român*, București, Editura politică, 1984, p. 84.